

Arrest

nr. 182 618 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij te kennis gebracht op 5 oktober 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, legt op 5 april 2016 een verklaring af van wettelijke samenwoning met zijn Nederlandse partner.

Op 5 april 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap van een burger van de Unie.

Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en wordt verzocht om bijkomende documenten in te dienen.

Op 3 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.04.2016 werd ingediend door:

Naam: J.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: Banja Luka

Identificatienummer in het Rijksregister: (xxxxxxx)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Document enkele reis van Eindhoven naar Tuzla dd 25.02.2015

Document enkele reis van Eindhoven naar Tuzla dd 23.10.2015

Document busreis dd 02.04.2016 uitgegeven in een vreemde taal

Foto's

Daarnaast worden ook nog loonfiches voorgelegd van de referentiepersoon voor de maanden maart, april, mei en juni 2016 alsook een document van het departement Onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap waaruit blijkt dat betrokkene het 'deelcertificaat van de module NT2' (dd.28.06.2016) behaalde.

De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 05.04.2016, de daadwerkelijke samenwoning dateert volgens het RR eveneens van 05.04.2016, derhalve was alsvast van 1 jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag van 05.04.2016 geen sprake. Voor zover de reisdocumenten en foto's zouden moeten bewijzen dat betrokkene toen reeds elkaar opzochten, vormen deze documenten daartoe onvoldoende bewijs. Op zich valt het niet uit de reisdocumenten af te leiden dat zij elkaar bij die gelegenheden hebben ontmoet. Gezien niet uit de foto's blijkt waar, wanneer en ter gelegenheid van wat ze zijn genomen, kunnen zij deze reisdocumenten evenmin ondersteunen. Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan dan ook niet worden vastgesteld dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag van 05.04.2016 elkaar gedurende minstens 2 jaar kenden, gedurende dewelke ze intensief contacten onderhielden, waarbij ze minstens bij 3 gelegenheden elkaar hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen.

Betrokkenen hebben ook geen gezamenlijk kind.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van

gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Het duurzaam karakter van de relatie wordt, zoals hierboven omschreven, betwist. Dit neemt uiteraard niet weg dat betrokkene intussen wel degelijk een wettelijke band heeft met de referentiepersoon.

Gezien het lang verblijf in het kader van gezinshereniging niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Voor zover zij het duurzaam karakter van hun relatie niet afdoende kunnen aantonen zullen betrokkene en zijn partner een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen inzake het eerste middel:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat deze beginselen worden geschonden in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing besluit dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij en zijn partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoeting in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Terwijl verzoeker verschillende bewijzen heeft voorgelegd waardoor hij aantoont dat hij en mevr. T. elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Het paspoort van mevr. T. toont aan dat zij dikwijls naar Bosnië-Herzegovina is gereisd. Ook voordat zij verzoeker leerde kennen, ging zij regelmatig op bezoek bij haar familie en logeerde dan bij haar neef in Banja Luka. Sinds zij verzoeker leerde kennen, ging zij maandelijks naar Banja Luka. De stempels in haar paspoort tonen aan dat zij in 2014 in maart, mei en juni naar daar is gereisd.

Daarna is verzoeker voor een kort verblijf van drie maanden naar Nederland gegaan, van augustus 2014 tot december 2014 heeft hij bij mevr. T. in Nederland verbleven.

Dit wordt bevestigd door mevr. V. Z., buurvrouw van mevr. T.. Zij heeft hen verschillende malen gezien in de periode dat verzoeker in Nederland was en zij bevestigt dus dat hij gedurende drie maanden bij mevr. T. heeft verbleven.

Ook in 2015 bleven verzoeker en zijn partner in contact en bleef hun relatie bestaan.

Verzoeker of mevr. T. reisden op en neer met de bus of gingen mee met de auto van de broer van mevr. T.. De terugreis gebeurde steeds met de bus, vandaar dat er ook tickets enkele reis zijn. Vandaar de bustickets van Eindhoven naar Tuzla op 25.02.2015 en op 23.10.2015.

Mevr. T. heeft ook nog betalingen teruggevonden van de reizen op 19.02.2015, 06.04.2015 en op 23.04.2015.

Mevr. T. heeft nog boekingen kunnen terugvinden die zij deed voor de reis op 08.06.2015 en op 23.10.2015. Uit deze boekingen blijkt dat op 08.06.2015 mevr. T. ook mee gereisd is naar Bosnië-Herzegovina en zij dus daar enige tijd samen hebben verbleven.

Daarnaast werd er nog een busticket voorgelegd van 02.04.2016. Op 02.04.2016 is verzoeker definitief naar België gekomen.

Verzoeker brengt nog een uittreksel bij van zijn facebook waaruit blijkt dat hij ook met mevr. T. in contact was op facebook.

De bijgevoegde foto's zijn genomen op diverse locaties en op verschillende momenten.

Dat uit al deze elementen blijkt dat verzoeker en mevr. T. als koppel heel wat tijd samen gespendeerd hebben en dat aangetoond wordt dat zij elkaar meer dan 45 dagen gezien hebben vooraleer zij besloten te gaan samenwonen en de gezinshereniging aan te vragen.

Dat de verwerende partij zodoende ten onrechte heeft geoordeeld dat de voorgelegde bewijzen onvoldoende bewijs vormen dat verzoeker en zijn partner elkaar opzochten. Dat de foto's immers aantonen dat verzoeker en mevr. T. op verschillende locaties en op verschillende momenten als koppel hebben samengeleefd. Dat dit dan ook minstens een begin van bewijs vormt dat verwerende partij ertoe moet aanzetten om bijkomende informatie in te winnen.

Dat de bestreden beslissing dan ook besluit dat het duurzaam karakter van de relatie wordt betwist zonder een grondig onderzoek te voeren naar de concrete omstandigheden van het dossier.

Dat dit dan ook betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en niet werd genomen na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat in casu aan verzoeker en mevr. T. de wettelijke samenwoning zou zijn geweigerd geweest indien er redenen waren om te twifelen aan de echtheid van hun relatie. Dat in casu niet het geval is geweest.

Dat door dit gegeven een grondige analyse van de concrete omstandigheden van de zaak passend en adequaat ware geweest.

Dat gelet op het voorgaande het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.1.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd inzake het eerste middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- De materiële motiveringsplicht;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden daar zij van mening is dat zij verschillende bewijzen heeft voorgelegd waarmee zij aantoonst dat verzoekende partij en mevr. T. elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat:

"(...)"

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekende partij kan geenszins voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen heeft, nu verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft van tenminste twee jaar met haar partner.

Verweerder verwijst dienaangaande naar artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1°(...);

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;"

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd geheel terecht vastgesteld dat verzoekende partij geenszins het bewijs levert dat zij met haar partner minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken hebben samengewoond. Terwijl evenmin wordt aangetoond dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal hebben ontmoet en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat zij en mevr. T. S. elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Verzoekende partij wijst ter ondersteuning van haar beweringen op volgende stukken:

- Het paspoort van mevr. T., waaruit zou blijken dat zij in 2014 in maart, mei en juni naar Banja Luka is gereisd waar verzoekende partij woonde;
- Een facebookbericht van mevr. V. Z., een buurvrouw van mevr. T. ;
- Documenten enkele reis van Eindhoven naar Tuzla dd. 25.02.2015 en 23.10.2015
- Kopie boeking vlieguren op 08.06.2015 en 23.10.2015;
- Document busreis dd. 02.04.2016;
- Kopie betaling vliegtickets van februari, maart en april 2015, kopie betaling vliegtickets van oktober en november 2015;
- Kopie uittreksel Facebook verzoekende partij;
- Foto's.

Nopens de door verzoekende partij overlegde foto's, documenten enkele reis van Eindhoven naar Tuzla dd. 25.02.2015 en 23.10.2015 en het document van de busreis dd. 02.04.2016, stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing het volgende:

"Voor zover de reisdocumenten en foto's zouden moeten bewijzen dat betrokkene toen reeds elkaar opzochten, vormen deze documenten daartoe onvoldoende bewijs. Gezien niet uit de foto's blijkt waar, wanneer en ter gelegenheid van wat ze zijn genomen, kunnen zij deze reisdocumenten niet ondersteunen. Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan dan ook niet worden vastgesteld dat betrokkenen, voorafgaand de aanvraag 05.04.2016 elkaar gedurende minstens 2 jaar kenden, gedurende dewelke ze intensief contacten onderhielden, waarbij ze minstens bij 3 gelegenheden elkaar hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen.."

Verzoekende partij voert aan dat de foto's aantonen dat verzoekende partij en mevr. T. op verschillende locaties en op verschillende momenten als koppel hebben samengeleefd. Tevens haalt verzoekende partij aan dat deze foto's een begin van bewijs vormen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe moest aanzetten bijkomende informatie in te winnen.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij met haar kritiek voorbij gaat aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt immers dat de foto's niet aantonen dat de verzoekende partij en de referentiepersoon in de afgelopen twee jaar regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.

Verzoekende partij toont met haar kritiek niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat voormelde foto's niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen verzoekende partij en mevr. T.

Al evenmin kan verzoekende partij voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bijkomende informatie moest inwinnen omtrent de voorgelegde foto's van verzoekende partij.

Verweerder benadrukt ter zake dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie uiteraard rust bij de verzoekende partij.

Zie dienaangaande:

“De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. In de bijlage 19ter die werd afgeleverd aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd het volgende gesteld:

(...)

Verzoekster behoorde derhalve te weten dat de door haar naar voor te brengen stukken minstens een indicatie moesten bevatten van de tijdsduur van de relatie waarop zij zich beroept en kan dus niet voorhouden dat men haar uitdrukkelijk had moeten attent maken dat eventueel voorgelegde foto's gedateerd zouden moeten zijn, zoals zij thans meent te kunnen doen. (R.v.V. nr. X dd. 17.02.2014)

En ook:

“De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken”. (R.v.V. nr. 107.938 dd. 02.08.2013; zie ook R.v.V. nr. X dd. 03.10.2013)

Verzoekende partij legt verder paspoort van mevr. T., uittreksels van Facebook, kopies van boekingen en betalingen van vliegtickets voor, waaruit zou blijken dat verzoekende partij en mevr. T. elkaar meer dan 45 dagen gezien hebben vooraleer zij besloten te gaan samenwonen.

Verweerder merkt dienaangaande op dat dit niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met voormelde stukken, die pas in het kader van onderhavige procedure worden overlegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij betwist de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing ook niet. Zij beperkt zich tot de bewering dat uit de door haar overlegde bewijsstukken zou blijken dat zij een duurzame relatie heeft en voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dienaangaande dat het loutere gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, niet van die aard is om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt met haar kritiek niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de door haar overlegde bewijzen het duurzaam en stabiel karakter van de voorgehouden relatie niet afdoende blijkt.

Verweerder merkt ter zake nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

Zie in die zin:

“De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken”. (R.v.V. nr. X dd. 02.08.2013; zie ook R.v.V. nr. X dd. 03.10.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk enerzijds artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en anderzijds artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepaling van artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° *de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– *indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*

– *ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*

– *ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

3° (...)

4° (...)

5° (...)

(...)." "

3.1.3.3. Verzoeker voert aan dat hij verschillende bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij en zijn partner elkaar meer dan twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedragen. Verzoeker verwijst naar de stempels in het paspoort van zijn partner, een getuigenverklaring van een buurvrouw van zijn partner, bus tickets, betalingen van busreizen, boekingen van busreizen, uittreksels uit facebook.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in dit verband volgende stukken heeft voorgelegd:

- een ticket voor een enkele busreis van Eindhoven naar Tuzla op 23 oktober 2015 op naam van verzoeker, verzoekers partner staat als contactpersoon vermeld;
- een ticket voor een enkele busreis van Eindhoven naar Tuzla op 25 februari 2015 op naam van verzoeker, verzoekers partner staat als contactpersoon vermeld;
- een deelcertificaat van de module NT2 – Breakthrough persoonlijk, van 28 juni 2016;
- Nederlandse loonfiches van verzoekers partner voor de maanden maart, april, mei en juni 2016;
- ongedateerde foto's van het koppel.

In de bestreden beslissing wordt over deze stukken het volgende overwogen:

"De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 05.04.2016, de daadwerkelijke samenwoning dateert volgens het RR eveneens van 05.04.2016, derhalve was alvast van 1 jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag van 05.04.2016 geen sprake. Voor zover de reisdocumenten en foto's zouden moeten bewijzen dat betrokkene toen reeds elkaar opzochten, vormen deze documenten daartoe onvoldoende bewijs. Op zich valt het niet uit de reisdocumenten af te leiden dat zij elkaar bij die gelegenheden hebben ontmoet. Gezien niet uit de foto's blijkt waar, wanneer en ter gelegenheid van wat ze zijn genomen, kunnen zij deze reisdocumenten evenmin ondersteunen. Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan dan ook niet worden vastgesteld dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag van 05.04.2016 elkaar gedurende minstens 2 jaar kenden, gedurende dewelke ze intensief contacten onderhielden, waarbij ze minstens bij 3 gelegenheden elkaar hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen.

Betrokkenen hebben ook geen gezamenlijk kind.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

Gezien de omstandigheid dat verzoeker enkel bewijzen heeft voorgelegd van twee enkele busreizen van hem van Nederland naar Tuzla, op 25 februari en 23 oktober 2015, en ongedateerde foto's, steunt het niet op een verkeerde feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de reisdocumenten een onvoldoende bewijs vormen van drie gelegenheden waarbij ze elkaar ontmoet hebben met een minimale duur van 45 dagen. De voorgelegde foto's vermelden inderdaad niet waar of wanneer ze zijn genomen. Bijgevolg is het op basis van de voorgelegde documenten niet foutief of kennelijk onredelijk om te besluiten dat *"niet (kan) worden vastgesteld dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag van 05.04.2016 elkaar gedurende minstens 2 jaar kenden, gedurende dewelke ze intensief contacten onderhielden, waarbij ze minstens bij 3 gelegenheden elkaar hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen."*

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar andere stukken (stempels in het paspoort van zijn partner, een getuigenverklaring van een buurvrouw van zijn partner, bus tickets van andere reizen, betalingen van busreizen, boekingen van busreizen gemaakt door zijn partner, uittreksels uit facebook) wordt opgemerkt dat deze pas voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd en dat deze niet werden voorgelegd aan het bestuur. Ook de uitleg dat bepaalde reizen met de auto van de broer van de partner werden gedaan, wordt pas voor het eerst in het verzoekschrift gegeven. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110 548).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, nu de stukken waarnaar hij verwijst niet werden meegedeeld aan het bestuur, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker zet het volgende uiteen in de synthesesamenvatting aangaande het tweede middel:

“Schending van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker is een wettelijke samenwoning aangegaan met mevr. T. bij de gemeente Neerpelt.

Dat zij reeds meer dan twee jaar een koppel zijn en een stabiel en respectvol privé- en gezinsleven kennen.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn partner, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art. 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt in het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn partner in schending met art. 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker.

Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 E.V.R.M. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat de inbreuk op het familiale leven van verzoeker manifest disproportioneel is ten aanzien van de ingeroepen wettelijke vereisten van art. 7, al. 1, 2° van de Vreemdelingenwet: legaal verblijf in België is verstreken daar dit legaal verblijf net kaderde binnen het onderzoek naar het familiale leven van verzoeker en er hierbij geen onderzoek gebeurde naar enige schending van de openbare orde zoals artikel 8 EVRM voorziet.

Dat indien dit onderzoek was gevoerd men zou vaststellen dat bij uitwijzing op disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan aan het familiale leven van verzoeker daar geen schending van een openbaar belang aan de orde is, zeker niet gelet op het feit dat bij het toestaan van de wettelijke samenwoning in België evenmin een schending van een openbaar belang werd weerhouden.

Dat gelet op het voorgaande dit middel ernstig en gegrond is.”

3.2.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- De materiële motiveringsplicht;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, daar de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de relevante gegevens van het dossier in het licht van de toepassing van artikel 8 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel

inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk:

“(…)”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij kan geenszins voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bij voormelde artikelen gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging; zodoende werd het recht op verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het spreekt voor zich dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

“B.45.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.

Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg.

De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

(…)”

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn

familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

(...)

B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

(...)

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

(...)” (Grondwettelijk hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

Ook voor het bevel dat gepaard gaat met een weigeringsbeslissing gezinshereniging is het duidelijk dat er al een impliciete proportionaliteitsafweging is gebeurd. Het bevel om het grondgebied te verlaten kan niet los van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (genomen in antwoord op een aanvraag gezinshereniging) worden gezien.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 8 EVRM niet de toepassing verhindert van de bepalingen, zoals van artikel 40bis en 40ter, die conform hiermee zijn en, middels het nakomen van bepaalde voorwaarden, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de vreemdeling in België garanderen. (Raad van State nr. 231.772 van 26.06.2015, <http://www.raadvst-consetat.be/>).

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel indien er aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is, een recht op verblijf van meer dan drie maanden erkennen. In zoverre niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, vermag de gemachtigde van

de staatssecretaris wel degelijk een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten die genomen wordt conform de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, laat verweerder gelden dat artikel 8 EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. X dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. X dd. 29.07.2013)

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. X van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in. Hij toont niet aan dat een gezinsleven in zijn herkomstland onmogelijk zou zijn.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. X dd. 16.03.2015)

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden

aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. X dd. 10.12.2012)

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwricht'." (R.v.V. nr. X dd. 19.09.2013)

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing." (R.v.V. nr. X dd. 05.11.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. X dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. X dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. X dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker voert aan dat hij een koppel vormt met zijn partner, dat ze een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, dat hun relatie stabiel en respectvol is, dat hij zijn leven in België wil verder zetten met zijn partner.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt ontkend dat er een wettelijke band is tussen verzoeker en de referentiepersoon maar dat het duurzaam karakter van hun relatie nog niet afdoende is aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wettelijke band tussen verzoeker en de referentiepersoon niet wordt betwist, zodat *in casu* het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet kan worden uitgesloten.

3.2.3.2. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

3.2.3.3. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid

van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu blijkt dat uit het onderdeel “weigering van verblijf” van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoeker een wettelijke band heeft met zijn partner, maar dat werd geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om in functie van zijn Nederlandse partner een gezinshereniging te verkrijgen. Uit de bevelscomponent van de bestreden beslissing blijkt volgende overweging in verband met het gezinsleven in België:

“Verder, wat het gezins- en het familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Het duurzaam karakter van de relatie wordt, zoals hierboven omschreven, betwist. Dit neemt uiteraard niet weg dat betrokkene intussen wel degelijk een wettelijke band heeft met de referentiepersoon.

Gezien het lang verblijf in het kader van gezinshereniging niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Voor zover zij het duurzaam karakter van hun relatie niet afdoende kunnen aantonen zullen betrokkene en zijn partner een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/ te beleven.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de wettelijke band tussen verzoeker en zijn partner maar erop wijst dat de wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging niet voldaan zijn en dat verzoeker en zijn partner een andere manier moeten vinden dan gezinshereniging in België om hun gezinsleven verder uit te bouwen of te beleven.

Zoals reeds gesteld is een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet aan de orde, zodat verzoeker in dit verband geen motiveringsgebrek kan aanvoeren. In het licht van deze beschouwingen is de belangenafweging die de verwerende partij maakt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk of disproportioneel. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker, zodra hij meent wel aan de wettelijke voorwaarden te voldoen, een nieuwe aanvraag gezinshereniging kan indienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de formele motiveringsplicht.

3.2.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Zoals blijkt uit hetgeen hierboven wordt gesteld, steunt de afweging inzake verzoekers familieleven niet op een verkeerde feitenvinding noch is zij kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET